

“Cadàver de Crist”

Nicodem i Josep d'Arimatea
–que eren, d'amagat, deixebles
de Crist– intercedeixen, per Ell
des dels alts càrrecs que
ocupen.

19 d'abril

A l'hora de la soledat, de l'abandó
total i del menyspreu... llavors donen
la cara audacter (*Mc, XV, 43*) ... :
valentia heroica! Jo pujaré amb ells
al peu de la Creu, estrenyeré el cos
fred, el cadàver de Crist, amb el foc
del meu amor.... el desclavaré amb
els meus desgreués i

mortificacions.... l'embolcallaré amb el llençol nou de la meva vida neta, i l'enterraré en el meu pit de roca viva, d'on ningú no me'l podrà arrencar, i allí, Senyor, descanseu-hi! Quan tothom us abandoni i menyspreï... serviam!, jo us serviré, Senyor. (Via Crucis, 14a estació, n.1)

Haureu observat la manera com algunes mares, mogudes d'un orgull legítim, s'apressen a posar-se al costat dels fills quan triomfen, quan reben un reconeixement públic. D'altres, en canvi, fins i tot en aquests moments romanen en un segon pla, estimant en silenci. Maria era així, i Jesús ho sabia.

Ara, en canvi, en l'escàndol del Sacrifici de la Creu, Santa Maria hi era present, sentint amb tristesa *els qui passaven, i l'insultaven movent el cap i dient: Tu que destrueixes el Temple de Déu i en tres dies el reconstrueixes, salva't a tu mateix; si*

ets Fill de Déu, baixa de la Creu.

Nostra Senyora escoltava les paraules del seu Fill, unint-se al seu dolor: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* Què hi podia fer, Ella? Fondre's amb l'amor redemptor del seu Fill, oferir al Pare el dolor immens –com una espasa esmolada– que traspassava el seu Cor pur.

Novament Jesús se sent confortat, amb aquesta presència discreta i amorosa de la Mare. Maria no crida, no va d'una banda a l'altra. *Stabat*: està dempeus, al costat del Fill. És aleshores quan Jesús la mira, i adreça després la mirada a Joan. I exclama: *Mare, aquí teniu el vostre fill. Després diu al deixeble: aquí tens la teva Mare.* En Joan, Crist confia a la seva Mare tots els homes i especialment els seus deixebles: els qui havien de creure en Ell.

Felix culpa, canta l'Església, feliç culpa, perquè ha aconseguit de tenir

un tal i tan gran Redemptor. Felic
culpa, hi podem afegir també, que
ens ha merescut de rebre per Mare
Santa Maria. Ja estem segurs, per tal
com res no ens ha de preocupar:
perquè Nostra Senyora, coronada
Reina del Cel i de la terra, és
l'omnipotència suplicant davant de
Déu. Jesús no pot negar res a Maria,
ni tampoc a nosaltres, fills de la seva
mateixa Mare. (Amics de Déu, núm.
287-288)

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/dailytext/cadaver-de-
crist/](https://opusdei.org/ca-es/dailytext/cadaver-de-crist/) (26/03/2025)